

Η κυρία Μοσχούλα και ο Ιταλός

Καραφίλ Σένα, ηθοποιός

Λοιπόν τις ιστορίες αυτές όταν τις ζεις είναι εντελώς αλλιώς. Όταν τις βλέπεις μετά από δώδεκα-δεκατρία χρόνια κάπου φιλτράρονται μερικά πράγματα, χάνονται στο δρόμο. Εμένα τον Γενάρη του 1993 κάποιος φίλος μου λέει “έλα εδώ σου έχω βρει ένα σπίτι”. Και πού ήταν το σπίτι; στο Κολωνάκι. Αλλά εγώ δεν ήξερα με τίποτα τι σημαίνει Κολωνάκι.

Οι πρώτες κουβέντες με τους ντόπιους, με διάφορους ανθρώπους, ήταν “από που είσαι αγόρι μου;”, “από την Αλβανία”. “Ναι, και που μένεις;” “Στο Κολωνάκι”. “Μπράβο, αγόρι μου”. Εγώ συνήθως δεν μπορούσα να καταλάβω το μπράβο, τι είχα κάνει, τι ηρωισμός. Τέλος πάντων, ο Αλέξανδρος, ήταν φίλος μου, Βορειοηπειρώτης και ήμασταν φίλοι από κει, μου λέει “έλα εδώ, είναι μια γκαρσονιέρα εδώ ανάμεσά μας”.

Δηλαδή η γκαρσονιέρα ήταν κάτω, υπόγειο, και τότε ο Αλέξανδρος έμενε με μια κοπέλα, την Λίτσα, κι από τη δεξιά μεριά ήταν η κυρά Μοσχούλα, εγώ ήμουνα στη μέση. Τον κοινό χώρο τον είχαμε μαζί, είχαμε μια αυλή φοβερή, αυλή με λουλούδια, τα προσέχαμε. Το θέμα είναι, λέει η Λίτσα, ότι “κοίταξε να δεις, δε θα πεις πουθενά ότι είσαι Αλβανός”. Της λέω, γιατί; “Γιατί”, μου λέει, “η πολυκατοικία θα μαζέψει υπογραφές και θα σε διώξουνε”. Της λέω εγώ, “γιατί;” Αλλά με το “γιατί” τι να μου πει η Λίτσα; “Θα κάνεις αυτό που σου λέω εγώ και δε θα πεις πουθενά ότι είσαι Αλβανός”. Κι από που είμαι; Βορειοηπειρώτης δεν πήγαινε, είχαν γίνει πάρα πολλοί Βορειοηπειρώτες τότε και αποφασίσαμε τελικά να με βαφτίσουν Ιταλό. Δηλαδή Ιταλός από το Μπρίντζεζι, ούτε από το βορρά της Ιταλίας, δεν γινόταν.

Τέλος πάντων, και με το κούρεμα που κάναμε, ένα μοντέρνο κούρεμα, τίποτα δεν γινόταν αυτό το πράγμα, και έμεινα δηλαδή στη Νότια Ιταλία, μέχρι εκεί πήγαινε. Σε αυτό το θέμα υπάρχουν χιλιάδες ιστορίες, αλλά θα μείνουμε εδώ όλη τη νύχτα. Το πρόβλημά μας ήταν ότι η κυρά Μοσχούλα που ήταν δεξιά μου δεν έπρεπε να το μάθει το μυστικό αυτό, γιατί τη θεωρούσαν επικίνδυνη επειδή μπορούσε να φανερωθεί το μυστικό και να γίνει το κακό.

Λοιπόν περνάγανε οι μέρες, οι μήνες, έβγαινα εγώ, πήγαινα για δουλειά, με το που έκλεινα την πόρτα η κυρά Μοσχούλα μου έλεγε “φίλε φεύγεις;” “Φεύγω κυρά Μοσχούλα”. “Πότε θα γυρίσεις;” “Δεν ξέρω κυρά Μοσχούλα, θα δούμε, μία-δύο”. “Καλά αγόρι μου”. Έφευγα εγώ και γύρναγα μιάμιση-δύο η ώρα τη νύχτα, με το που έβαζα το κλειδί στην πόρτα η κυρά Μοσχούλα μου έλεγε “έφτασες φίλε;” “Έφτασα κυρά Μοσχούλα”. “Πώς είσαι αγόρι μου;”

Αλλά όλος αυτός ο διάλογος ήταν με έναν τοίχο, δηλαδή ποτέ δεν είχα μπει στο σπίτι της, ποτέ δεν είχε μπει αυτή στο σπίτι μου. Η κυρά Μοσχούλα, χωρίς παρεξήγηση, ήταν περίπου στα εξήντα τρία με εξήντα πέντε. Πολλές φορές πίναμε καφέ στην αυλή μας και γινόταν αυτό, περνάγανε οι μέρες, το ίδιο πράγμα. Δηλαδή, στην εβδομάδα, δύο με τρεις φορές η κυρά Μοσχούλα με το που έβαζα το κλειδί μου έλεγε “φεύγεις;” Κι όταν γύρναγα μου έλεγε “γυρνάς;” “Ναι, γυρνάω”. Κι αυτή κοιμόταν μια χαρά.

Μετά από καιρό η Λίτσα φεύγει μαζί με τον Αλέξανδρο, αλλάζουν σπίτι κι εγώ μένω μόνος μου με την Μοσχούλα. Λοιπόν έβγαινα στο δρόμο, με όλη τη γειτονιά εκεί πέρα είχαμε αποκτήσει γνωριμίες, εγώ ήμουν ο Ιταλός, δηλαδή όποια ομάδα της Ιταλίας -η Γιουβέντους, η Μίλαν- αν έχανε, μου κάνανε χειρονομία “Ιταλέ” κι εγώ, εντάξει, θα δεχόμουνα την ήττα τότε.

Αλλά, να σας πω την αλήθεια, με έτρωγε κάθε μέρα που εγώ δεν είχα ταυτότητα και προσπαθούσα και πού να το πω; Με την κυρά Μοσχούλα ήταν αυτή η σχέση η πάρα πολύ καλή, πίναμε καφέ, ένα απόγευμα αποφάσισα ότι θα το πω. Βγαίνουμε έξω, η κυρά Μοσχούλα ήταν στην αυλή, βγαίνω κι εγώ, “τι κάνεις”, “καλησπέρα”, “καλησπέρα”. “Θέλεις καφέ;” “Ναι”. Σηκώνεται μου φτιάχνει έναν καφέ στο σπίτι της και τον βάζει στο τραπέζι. Ένοιωθα αμηχανία γιατί δεν ήξερα πώς να ξεκινήσω την κουβέντα. “Τι έχεις” μου λέει, “τίποτα”. “Τίποτα, τίποτα;” “Τίποτα, τίποτα”. “Κυρά Μοσχούλα”, της λέω, “κοίταξε να δεις, θέλω να σου πω κάτι”. “Πες το αγόρι μου” μου λέει. “Κοίταξε, χωρίς παρεξήγηση, αλλά θέλω να σου πω κάτι που δεν ξέρω πώς θα το αντιμετωπίσεις, αλλά εγώ δεν μπορώ πια, θα το πω”. “Πες το αγόρι μου, τι είναι;” Και είχα το χέρι επάνω στο τραπέζι και ξεκινάω να της πω “κοίταξε κυρά Μοσχούλα, εγώ δεν είμαι Ιτ...” Δεν είχα τελειώσει ακόμα το ταυ κι αυτή μου πιάνει το χέρι και μου λέει “το ξέρω αγόρι μου, το ξέρω”.

Αυτή ήταν η ιστορία.

«Κέντρο Ημέρας “Βαβέλ” για την ψυχική υγεία μεταναστών»